

Hegel i Aalborg

Under bussturen till Ålborg högläste Johan Erséus ur ett Jolokåseri som handlar om den resa som 1968 förde honom till just Aalborg.

Plötsligt spetsar jag öronen när Jolo uppger sig ha inhandlat en bok om Hegels filosofi och med kommentaren att han bläddrat lite i boken och inte förstått något vidare.

Jolo är inte ensam. Ingen mindre än Bertrand Russell suckar: ”Hegels filosofi är mycket svår, och kommentatorerna har olika åsikt om dess rätta tolkning.” Russell avskydde faktiskt Hegel. Så vad är nu detta: skulle Jolo köpa Hegel, en oläslig filosof? Sant eller inte – stilbrottet är lika effektivt som halsbrytande.

Nu råkar det vara så att Kurt Mälarstedt skrivit en utmärkt essä, *På jakt efter Jolo i Tombstone* (se *Så minns vi Jolo*), som faktiskt bevisar att man inte får ta Jolo alltför bokstavligt när det gäller saker som han påstår sig ha gjort. Han betraktade sina spaningar och kåserier som litteratur med all den frihet en diktare har rätt till. Verkligheten (vad nu detta är!) kan alltid förbättras. På den punkten är varje betydande författare hänsynslös.

Alltså: Hegelboken är enligt min mening ett trick, ett påhitt av Jolo. På min fråga var Johan av motsatt uppfattning; dvs. att Jolo höll sig till sanningen och verkligen inhandlade Hegel. ”Jag är nog beredd att satsa en dansk krona på det”. Låt gå för det! Vi kom överens om att denna tvist får slitas av Vibeke. Hon var visserligen bara tio år vid tillfället, men borde ha kunskap om vilken typ av böcker som pappa inhandlade. Jag inväntar upplösningen av denna gåta med spänning.

Jens Bangs Stenhus

Foto: Gunnar Hedin

Jens Bang hette en stenrik köpman som i Aalborg 1624 lät uppföra ett makalöst vackert och pampigt stenhus i rött tegel. Där hade han både sin bostad och handelsbod. Bottenvåningen inrymde ett apotek i nära 350 år. Precis som Jolo stod vi där en lång stund i stum beundran. När de flesta i vår grupp är på väg bort händer det:

Balkongdörren i mitten av fjärde våningen öppnas och ut på den smala balkongen kliver en mycket kraftig, lurvig och tydligt sömndrucken man iklädd mörkblå tröja. Han ser ut som en sjöbuse från någon Kröyermålning. Denna osannolika person gnuggar sig i ögonen och tittar forskande ner mot torget. Vi är några som liksom förhäxade betraktar sjöbusen, och jag tänker osökt på ringaren i Notre Dame. Fram med kameran! Men nej, han går in igen! Förargligt!

(Jag undrar: är det någon som lyckades ta en bild?)

Gamla paltor

Bengt Lagerkvist, sällskapetets inspiratör och mångårig styrelseledamot, avled 6 maj 2013. Som något av en lordsigillbevarare höll han hårt på en princip: dresscode à la Jolo (tweedkavaj och slips) – som alla herrar förväntades följa. På senare år har jag ofta ”glömt” koden (förlåt Bengt!). Till yttermera visso tog jag till denna resa med ett par jeans som var så fallfärdiga att de utan vidare kunde slängas efter en sista insats. Så gör väl många resvana. Jag trodde att de många hålen inte skulle väcka alltför stort uppseende, och jeansen kastades i god tid före ankomsten till Aalborg.

Som jag bedrog mig! *Efter* klädbytet uttryckte Rune i mycket klara verba sin absoluta avsmak för det inledande klädvalet. Det var en uppfriskande näsbränna. Kanske har svenska kyrkan en framtid om man lyckas rekrytera folk av Runes kaliber som kan leverera ljungande straffpredikningar. Mjäkighet inger aldrig respekt.

/Gunnar Hedin